

conjugali apud Moller, de Hermaphrod. diet. c. 6, per tot.

(34. Quod alterum concernit, is qui perfectus mas est, vel utroque sexu valet et virilem tantum elegit, quoad juris effectus inter viros connumeratum et ad res officiaque viris tantum concessa, admittitur.

(35. Intellige vero de jure civili. Nam quoad effectus juris canonici, et officia secundum ejus requisita obeunda non reputatur uti mas. (36. Unde nequit ingredi religionem, admitti ad ordines ecclesiasticos, esse rector alicujus universitatis, esse judex, etc. Confer. Moller. de Hermaphrod. c. 7.

(37. Quinimo nec etiam quoad omnes effectus juris civilis habetur pro mare. Adi omnino Moller, de Hermaphrod. diet. cap. 7, per tot., qui rem pro dignitate tractat.

ADDITIONES EX EDITIONE BARBIELLINIANA.

(38. Hermaphroditum species ex Moller. loc. cit. in Addit. quatuor sunt, quorum alii sunt, in quibus praevalent sexus femineus, et inter feminas recensentur; alii, qui neque viri, neque feminae sunt ob utriusque sexus imperfectionem, ac inter spadones connumerandi; aliique demum, qui in utroque sexu perfecti, et potentes maris, et feminae munera possunt obire, ea tamen restrictione ut sub n. 35; sic illos distinguit Constant. vot. decis. 281, in addit., num. 10.

(39. Quaestionem de duobus Hermaphroditis movet Perez, de Matrim. disp. 37, sect. 15, an scilicet valide inter se contrahere

HIERARCHIA ECCLESIASTICA.

ARTICULUS EX EDITIONE BARBIELLINIANA

SUMMARIUM.

1. Hierarchia sacrorum principatus potius quam sacer principatus, definienda. — 2. Quid Hierarchia sit spectata primae materiae, deinde formae ratione. — 3. Hincque celebris illa Hierarchiae partitio in Hierarchia ordinis. — 4. Et jurisdictionis. — 5. 6. Quid sit Hierarchia spectata ratione subjecti,

(1. Hierarchiam vulgo sacrum principatum appellant. Si tamen vocis origo accuratius perpendatur, cl. Petavio de Angel. lib. II, cap. 2, n. 2, assentiendum videtur, haud satis apte id dici, cum potius sacrorum principatus veluti ἡ τῶν ἱερῶν ἀρχή sit definienda. Sicut enim, inquit vir doctissimus, τριεραρχία dicitur ἡ τῶν τριῶν ἀρχῶν, praefectura triremium; ita non ἡ ἀρχή, sed ἡ τῶν ἀρχῶν erit Hierarchia. Quamobrem S. Maximus initio commentariorum ad Dionysium quisquis ille fuerit, aut quocumque demum saeculo scripserit (de quo nunc nobis inquirendum non est) de caelesti Hierarchia ait: « Sciendum est igitur, Hierarchiam quidem esse principatum, ac ve ut curam ordinandorum sacrorum. » Quod si monarchiam unius principatum dicimus, cum unus praesit in republica; non inde sit, Hierarchiae nomine sacrum principatum significari, quod ii, qui primas inter Christianos in Ecclesia tenent, sacrorum potantur principatu. Nam sacer quidem principatus jure ac merito sacrorum

possint matrimonium. Idem quaestions auctor se valde dubium in ea definienda initio fatetur, postmodum vero concludit tale matrimonium esse illicitum atque invalidum, cum ipse naturalis ratio ab usu ipsorum corporum promiscuo maxime abhorreat.

(40. Contrariam opinionem defendit Mattheus Sanz. contr. 48, a n. 54 ad 86.

(41. Verum in hac controversia ab opinione Perez recedendum non est; cum enim inter unum, eundemque virum, ad unam, eandemque feminam matrimonium consistat, hinc est, quod Hermaphroditus vel ut semper masculus, vel ut semper femina nubere debet, quod excludit promiscui usus facultatem in duobus Hermaphroditis. Vid. Const. vot. dec. 281, n. 17; Averi de Matrim. q. 13, sect. 2; Verricell. de Mission. quaest. 196, dub. 5; Capon. discept. 220, n. 1, etc.

(42. Idque etiam evincitur ex iis, quae habent Sanchez de Matrim. lib. VII, disput. 107, n. 7; Perez n. 5; Trullench. lib. VII, cap. 9, dub. 16, n. 37, et sibi parum constans Mattheus Sanz. disput. 45, n. 19 et 20. Nam si prius quam Hermaphroditum matrimonio parochus intersit, debet idem Hermaphroditus sexum eligere, in quo velit nubere, et coram iudice ecclesiastico jurare se nunquam praeter electum sexum usurum; resolutam habemus quaestionem de promiscuo Hermaphroditum usu, siquidem ante matrimonium et sexum eligere, et praeter electum se alio nunquam usurum debent jurare.

et quas hominum classes complectatur ex Eusebio, Hieronymo et Dionysio. — 7. Celebrior in clericis, et laicos Hierarchiae divisio. — 8. 9. Confutantur paucis protestantes, qui Hierarchiae et nomen, et rem de medio tollere conantur. — 10. Mendacium de Germanis canonis, quo Tridentinum concilium Hierarchiam a Christo ordinatam definiit, intercedentibus.

principatus appellabitur. Verum id potius ad rerum huic principatu obnoxiarum naturam pertinet, quam ad nominis vim, quae sola a nobis cum Petavio consideratur. Imo quemadmodum spectato vocis etymo monarchia non unus principatus est sed unius, ita Hierarchia non sacer, sed sacrorum principatus erit.

(2. Atque haec de Hierarchia, si materiae, circa quam versatur, rationem, spectatur, accipi velim; hac enim ratione sacra solummodo respicit, non personas ipsas ac sacrorum ministros, quibus Hierarcha praesideat. Hoc autem altero modo, qui ad personas refertur et secundum formam dicitur spectata, Hierarchia quemadmodum a Petavio monemur, loc. cit., nu. 4, dupliciter patet. Aut enim quemcumque gradum, et sacrum praefectura significat: sicque in Ecclesia sicuti varii sunt principatus, curationesque sacrorum; velut in episcopo, in presbytero, in diacono, ac reliquis gradibus; ita et diversae sunt potestates, ac jura functionum

obeundarum, quorum alia inferiora, alia superiora sunt, et in his illa continentur. Hoc modo non in solis episcopis Hierarchia cernitur; nec ii soli Hierarchae vocantur, aut ad Hierarchiam pertinent: sed clerici etiam omnes, ac ministri, quantulacunque potestate praediti. Aut jurisdictionem tantummodo complectitur, et sacrorum magistratum. Atque hoc modo ministerium quidem designat, sed cum imperio conjunctum, quod latius patet, eo nobilior Hierarcha erit, donec per varios gradus ad supremam, quae in romano pontifice exstat jurisdictionis potestatem ascendamus. Libet hic Dionysii, quem supra appellavi, verba recitare ex ejus Ecclesiastica Hierarchia cap. 1 « Nostra igitur Hierarchia (humana scilicet, atque ecclesiastica munus dicitur, et est; omnia quae in ipsa sunt sacra complectens: per quod initiatus divinus Hierarcha, omnium, quae ad se pertinent, sacratissimorum particeps erit: ut qui ab Hierarchia nomen adeptus sit. Ut enim qui Hierarchiam dicit, sacrorum simul omnium ordinationem dicit: ita qui Hierarchiam dicit, a Deo institutum, ac divinum virum significat, omnis sacrae cognitionis intelligentem: in quo liquido, ac perspicue Hierarchia omnis, quae ad eum pertinet, perficitur, et cognoscitur. »

(3. Hierarchiam primo quem explicuimus modo spectatam, Hierarchiam ordinis vocamus; ea autem nihil est aliud, ut recte ait Benedictus Zallwein Principior. Jur. Eccles. tom. IV, p. 105, quam « Certus hominum status a Christo ad ministerium spirituale, et praecipue administrationem sacramenti Eucharistiae per singularem deputationem, et ritum (qui demum sacramentum Ordinis est) assumptus, varios involvens gradus, quorum alii superiores sunt, alii inferiores, ut mediantibus his perveniat ad gradum presbyteratus, et inde ad culmen sacerdotii quod est episcopatus. » Ecclesia graeca tres tantum hujusmodi gradus agnovit, presbyteratum, diaconatum, et lectoratum; septem Ecclesia latina, saltem a saeculi tertii initiis, presbyteratum, diaconatum, qui semper majores ordines habiti sunt; subdiaconatum, qui in pluribus Occidentis ecclesiis diu minoribus ordinibus adscriptus fuit, ac tandem ubique ad majores accessit, lectoratum, exorcistatum, acolythatum, et ostiariatum, quos hodieque minores ordines dicimus.

(4. Hierarchia porro, quam secundo loco innuimus, Hierarchia jurisdictionis dicitur, eodemque D. Zallwein auctore describi potest sacer (imo sacrorum, ut initio docuimus). « Principatus inter ministros, et rectores ecclesiae a Christo cum certa subordinatione inter ipsos constitutus, vi cujus aliqui ampliori, aliqui minori auctoritate, et potestate (quae propterea potestas jurisdictionis nuncupatur) sunt instructi, hocque modo et sibi, et caeteris praesunt. »

(5. Potest praeterea Hierarchia considerari ratione subjecti, in quo versatur. Hac autem ratione non solos sacrorum antistes et ministros complectitur, qui, ut ait Dionysius, purgandi, illuminandi, perficiendi functio-

nes exercent; sed eos etiam, qui illis subiecti sunt, et ipsorum efficientiam in sese recipiunt. Quare Eusebius Demonstr. Evang. lib. VII, cap. 3, tres eorum, qui ad Hierarchiam pertinent, ordines gradusque numeravit: « unum quidem praefectorum (τῶν ἡγουμένων) duos autem, qui subiecti sunt, cum sit Ecclesia Christi populus in duos ordines distributus, in fidelium ordinem, et in eum, qui nondum est ad lavacrum regenerationis assumptus. » Hieronymus quidem in c. XIX. Esaeae quinque Ecclesiae ordines recenset, episcopos, presbyteros, diaconos, fideles et catechumenos; sed illi tres praefectorum seu τῶν ἡγουμένων classem constituunt, reliqui ad Eusebianam partitionem revocantur.

(6. Luculentiore quamdam divisionem Dionysius invexit. Docet enim de Eccles. Hierarch. cap. 5, in tria dividi Hierarchiam, in τελετὰς sacra, et caeremonias ἱερέας, qui sunt sacrorum praesides, et τελοῦμένους qui sunt initiati. Hos autem deinde ibid. cap. 6, tres in classes tribuit. Prima catechumenos, qui adhuc purgantur, ac poenitentes, et energumenos complectitur. Secundam obtinet populus, qui jam initiatus, ac mysteriorum particeps illuminari dicitur. In tertia sunt monachi, qui omnium perfectissimum statum sibi vindicant. Quamquam monachorum ordines majori ex parte cum sacerdotio et clericatu juncti nunc sunt, implicatique. Quamobrem non solum in posteriore ista significatione Hierarchiae locum modo habent, sed etiam in priore, quatenus praeter summos Hierarchas, inferiores etiam gubernatores, ac ministros amplectitur.

(7. Sed nulla Hierarchiae altero hoc, quem designavimus, modo intellectae celebrior partitio, quam quae illam in clericos, et laicos, seu plebem tribuit. Pauca veterum Patrum hanc in rem testimonia ascribo. « Et quamquam sciam, inquit S. Cyprianus, ep. 59 al. 35, edit. Oxon., pro mutua dilectione, quam debemus, et exhibemus invicem nobis, florentissimo illic clero tecum praesidenti, et sanctissimae, atque amplissimae plebi legere te semper litteras nostras: tamen nunc, et admoneo, et peto... ut etiam petente me facias. » Epistola vero 62, al. 60, ait: « Misimus autem sestertium centum millia nummorum, quae isthic in ecclesia, cui de Domini indulgentia praesumus, cleri et plebis apud nos consistentis collatione collecta sunt. » Cypriano aequalis Cornelius Romanus Pontifex ad Fabium Antiochenum de episcopo quodam scribens, qui imprudens Novatiano manus cum imposuisset, facti deinde poenitens in Ecclesiam redierat, « intercedebant, » inquit tom. I, epistol. RR. PP., edit. Const., col. 155, « non solum omnis clerus, sed etiam multi laicorum. » Antiquior utroque Tertullianus eandem indicavit Hierarchiae divisionem, cum lib. de Monog. cap. 12, Montani partibus addictus, catholicos aientes, non laicos, sed ecclesiasticos monogamos esse oportere, nugaciter redarguit his verbis: « Unde episcopi, et clerus? Nonne de omnibus? Si non omnes monogamiae tenentur,

unde monogami in clerum? An ordo aliquis seorsum debet institui monogamorum, de quo adiectio fiat in clerum? Si suam habent legem circa monogamiam, etiam cætera, quæ monogamiæ accedere oportebit, episcopis erunt scripta. Laicis vero, quæ monogamia non convenit, cætera quoque aliena sunt. » Verum ipso quoque primo christianæ Ecclesiæ sæculo eadem obtinuerat divisio. Nam S. Clemens Romanus in prima ad Corinthios Epistola apud Const. p. 28: « Qui ergo stas temporibus oblationes suas faciunt, accepti et beati sunt.... Summo quippe Sacerdoti sua munera tributa sunt, et sacerdotibus locus proprius præstitutus est; levitis quoque sua ministeria incumbunt; laicus homo institutis laicis constringitur. »

(8. Hactenus de Hierarchiæ nomine, partitione, rebus, ac personis ad eam pertinentibus ex catholicorum decretis disserimus. Alia protestantium, etiam recentiorum mens est. Hierarchiæ illi cum nomen, tum rem aversantur. Contendunt autem, cautum a Christo cum fuerit, ne quis aut quærere, aut optare in christianorum republica aliquod circa sacra imperium auderet, ordinem nullum esse in Ecclesia posse, qui Hierarchiæ nomine denotetur, Ecclesiæque regimen, vel *ιεποδικοσιαν*, seu ministerium sacrum, vel *ιεποδουλειαν*, seu sacram servitutem appellandum, exterminato ambitioso illo Hierarchiæ vocabulo. Verum in re apertissima falluntur protestantes. Legant polemicos nostros theologos, qui multis ostenderunt principatum esse divina Christi institutione Ecclesiæ regimen, imo et monarchiam, quæ sane sine imperio consistere nequit; intelligent plane corruiere, quod ut hoc nomen amoveant, confidentissime sumunt, nullum esse in Ecclesia imperantium ordinem, cui Hierarchiæ nomen tribui jure possit.

(9. At saltem novum, inquit, est hocce vocabulum, neque ante pseudo Areopagitam Dionysium ab ullo veterum usurpatum. Monui jam, nolle me de Dionysii ætate hic disputare. Hoc tamen contendo, Hierarchiæ nomen neque a veterum mente abhorre, et cum sequentium sæculorum usu non tam tritum, quam consecratum sit, aptissimumque præterea ad rem, quam indicat, significandam, frustra a lutheranis, et calvinianis novitiatus obtentu respui, atque in invidiam traduci. Enimvero si nomine Hierarchiæ infensi antiqui Patres fuerint, qui episcopos sacrorum principes et habuerunt, et appellarunt? Atqui Gregorius Nazianzenus Orat. 19, de funere patris, *ἀρχιερέας* nominat, hoc est principis sacerdotum episcopos, *ἀρχόντας* vero passim eosdem nuncuparunt Eusebius, et Jo. Chrysostomus, quorum testimonia reci-

tal Cl. Mamachus Origin. et Antiq. Christian., tom. IV, pag. 267. Principes quoque in eandem sententiam ab Hieronymo, quin etiam apices, et principes omnium ab Oplato Milevitano lib. 1, de Schism. Donat., dictos episcopos novimus, posteriores vero Dionysio Patres (non enim illi, vel ipsi, qui Areopagitam fuisse abutuntur, quinto sæculo serius floruisse affirmant), et Hierarchas episcopos nuncuparunt, ut auctor homiliæ de Joanne theologo inter Chrysostomi opera, et scriptor Vitæ S. Basilii sub Amphiloebii nomine evulgata; et Hierarchiæ vocabulum nunquam non usurparunt, ut Felix III, ab anno 483 Pontifex maximus, epist. 5, ad Zenon. imp. et Sophronius septimo sæculo Hierosolymorum episcopus cum doctrina, tum sanctimonia celeberrimus, in epistola, quæ in sextæ synodi œcumenicæ actis anno 681, lecta est Act. 2, ipsumque Nicænum II, item œcumenicum II, anno 787 celebratum, can. 2.

(10. Vides jam, quot quantosque viros disertæ Christi doctrinæ protestantes insimulant, dum Hierarchiam a Christi illo præcepto, quo cautum Luc. xxii, 25, ne quis in Ecclesia dominari videretur, abhorre effutiant. Sed revera Divini Magistri verbis miserrime illi abutuntur; non enim regendæ Ecclesiæ apostolis, eorumque successoribus ademptam voluit Christus potestatem, qui eosdem Apostolos hortatus est, ut ex se ipso ipsorum Domino et Magistro exemplum sumerent; sed ne superbe more ethnicorum regum imperarent, vetuit. Concludam igitur cum tridentinis Patribus sess. 23, can. 6: « Si quis dixerit, in Ecclesia catholica non esse Hierarchiam divina ordinatione institutam, quæ constat ex episcopis, presbyteris, et ministris, anathema sit. » Regegit quidem Jo. Franciscus Budæus lib. v, Instit. theolog., c. 4, § 1. Germanus, teste Petro Suavi Hist. conc. Trit. lib. viii, huic canoni, cum proponeretur, intercessisse. Verum hæc a Suavi dicta esse haud me latet; sed et illud scio, Suavem illum protestantium palato historicum a Pallav. l. xxi, Hist. conc. Trid. c. 13, n. 14, mendacii hic, ut sexcentis aliis in locis argui. Nullum certe Germanum acta concilii producent, qui canoni huic ob usurpatum Hierarchiæ nomen obstiterit. Quin etiam ipse Suavis eo tandem se confert, ut Paulo Vergerio in Valle Tellina adversus concilium concionanti sua illa figmenta tribuat. Huncine vero apostatam, hominem litteris vix aspersum, sed totam temeritate incensum Tridentinis Patribus, atque adeo universæ antiquitati antefereamus? Præferant, si libet, lutherani, nobis ita insanire nec placet, nec licet.

HIEROSOLYMITANI MILITES

SEU EQUITES SANCTI JOANNIS HIEROSOLYMITANI.

SUMMARIUM.

1. Ordo Militaris Equitum S. Joannis Hierosolymitani, seu Melitensis, quando, et a quo fuerit insi-

tutus? — 2. Hic ordo sub variis nominibus fuit appellatus, et communiter dicitur Melitensis, et quare? — 3. Hic ordo est vere et proprie religio, et ejus equites sunt veri religiosi, et emittunt tria

vota, castitatis, paupertatis, et obedientiæ. — 4. Unde tales equites debent facere annum probationis, seu novitiatus antequam professionem emittant. — 5. Hinc eques non potest dici, qui non expleto anno probationis, professionem emisit. — 6. Equites Melitenses ex peculiari eorum statuto comprehenduntur sub decreto concil. Trident. sess. 25, de Regularibus cap. 15 et cap. 19. — 7. Insuper equites Melitenses comprehenduntur sub decreto, quo regularibus prohibetur accessus ad monasteria monialium. — 8. Equites Melitenses possunt confiteri, sicuti alii regulares, sacerdoti regulari non approbato ab ordinario, sed a suo superiore. — 9. Equites Hierosolymitani, ut veri et proprii religiosi, non habent facultatem testandi. — 10. Nec habent velle, et nolle. — 11. Et cum ipsi sint intestabiles, eorum bona non hæredibus sanguinis, sed religioni acquiruntur. — 12. Quod procedit non solum de bonis, quæ ad eos proveniunt intuitu suæ religionis, sed etiam de patrimonialibus aut aliunde quæsitis. — 13. Quare sunt incapaces juris hæreditarii. — 14. Nec possunt disponere de pecuniis positis ad bancum ad eorum creditum. — 15. Et quidquid acquirunt, acquirunt religioni. — 16. Equites Melitenses sine dispensatione pontificia non sunt capaces pensionis super beneficia ecclesiastica, sicuti nec capaces sunt beneficii secularis. — 17. Mediante autem pontificia dispensatione, sunt capaces sicuti alii regulares. — 18. Equites Hierosolymitani sunt sub protectione sedis apostolicæ, et ad alios ordines transire prohibentur. — 19. Tales equites exempti sunt a jurisdictione ordinariorum, et a solutione decimarum. — 20. Bona equitum Melitensium ubique decedentium etiam ex illicita negotiatione acquisita, uti spolia non ad cameram apostolicam, sed ad eorum hospitale spectant. — 21. Eorum beneficiorum collatio, et causarum cognitio pertinet ad magnum magistrum Melitensem. — 22. Ordinarii non possunt sese introumittere ad visitandum equites Hierosolymitanos ubi habent jurisdictionem spirituales et temporales. — 23. Equitum Melitensium privilegia fuerunt confirmata iterum ab Urbano VIII. — 24. Religio Hierosolymitana est divisa in tres Ordines, nempe equites, fratres conventuales, seu de obedientia, et servientes. — 25. Equitum Melitensium familia divisa est in octo linguas, seu nationes, etc., et quæ sint ejus officia? — 26. Professio hujus militum religionis consistit specialiter in emissionem trium votorum, castitatis, obedientiæ, et paupertatis, et non continet quartum votum defendendi, etc. — 27. Assignatur formula suæ professionis, tum antiqua, tum moderna. — 28. Equites Melitenses tenentur servare interdictum locale. — 29. Equites Melitenses incurrunt irregularitatem ex defectu lenitatis, si in bello etiam contra infideles aliquem necaverint, seu mutilaverint. — 30. Episcopus potest præcipere, ut evitetur eques Melitensis, qui incidit in excommunicationem ob violentas manus in clericum injectas. — 31. Congregationes casuum conscientie obeundæ sunt etiam a parochis religionis Melitensis. — 32. Curati talis religionis tenentur ad omnes functiones, ad quas ceteri curati. — 33. Curati religionis Hierosolymitanæ non tenentur ad subsidium charitativum vel cathedraticum, vel contributionem seminarii, vel ad procuracionem pro visitatione. — 34. Prohibere non potest episcopus ne celebretur in Ecclesiis religionis Hierosolymitanæ a sacerdotibus tam fratribus, quam cappellanis dicti ordinis absque sua licentia. — 35. Curati religionis Hierosolymitanæ tenentur ad exponendas quadraginta horas per turnum. — 36. Curati dictæ religionis in iis, quæ spectant ad curam animarum, subsunt in omnibus visitationi et correctioni episcopi. — 37. Parochi religionis Hierosolymitanæ tenentur accedere ad synodum. — 38. Paro-

(1. Ordo Militaris equitum S. Joannis Hierosolymitani, seu Melitensis fuit institutus

chiales ecclesias dictæ religionis, quoad animarum curam, et sacramentorum administrationem episcopi visitare possunt. — 39. Aliæ vero ecclesiæ præter has curatas sunt exemptæ a visitatione episcopi. — 40. Excommunicare potest episcopus fratrem capellanum dictæ religionis, qui administravit redditus parochialis secularis, citatum ab episcopo in visitatione ad reddendam rationem, et non comparentem. — 41. Ad contributionem seminarii non tenentur, neque compelli possunt fratres S. Joannis Hierosolymitani, sive eorum vicarii ecclesiis parochialibus religioni prædictæ unitis, vel ab ea dependentibus. — 42. Dicti vicarii S. Joannis Hierosolymitani non tenentur dare procuracionem episcopo eorum ecclesiis visitanti. — 43. Parochi dictæ religionis curam animarum sæcularium exercentes a commendatariis deputati quatenus absolute idonei sint, approbandi sunt simpliciter ab episcopo. — 44. Curati dictæ religionis tenentur intervenire oleorum consecrationi, si alii curati teneantur. — 45. Potest episcopus tanquam delegatus apostolicus visitare parochiales Hierosolymitanas et in visitatione decreta condere in concernentibus curam animarum, administrationem sacramentorum, implementum onerum missarum ex piis dispositionibus provenientium, et illa sunt executioni demandanda. — 46. Episcopo licet ad excommunicationis publicationem procedere, et interdictum opponere ecclesiis prioratus religionis Hierosolymitanæ ex causa violatæ immunitatis. — 47. Licentia extrahendi delinquentes, ab ecclesia religionis Hierosolymitanæ, et cognitio, an extractus gaudeat immunitate, spectat ad episcopum. — 48. Potest episcopus constitutione Gregoriana extrahere delinquentes etiam ab ecclesiis religionis Hierosolymitanæ. — 49. Fratres capellani dictæ religionis curam animarum habentes, tenentur accedere ad synodum, et ad congregationes casuum conscientie præscriptas ab episcopo, qui potest illos cogere juris remediis. — 50. Religio Hierosolymitana potest personas ecclesiasticas in conservatores eligere, etiamsi in conciliis provincialibus, vel diocesanis iudices designati non sint. — 51. Equitum Melitensium in promotione ad magnam crucem habetur ratio meritum magis quam antiquitatis, respectu temporis. — 52. Præceptorie ordinis Melitensis vacant per promotionem ad episcopatum. — 53. Assassinii criminis reos equites Melitenses non possunt iudices laici declarare. — 54. Coloni religionis Hierosolymitanæ gaudent privilegiis ejusdem religionis. — 55. Hierosolymitani milites non vixunt Melitæ in claustris, sed tota civitas dicitur conventus. — 56. Hierosolymitani milites aluntur a religione, dum sunt in conventu melitano. — 57. Hierosolymitani milites per cingulum distinguuntur a Capellanis, et servientibus. — 58. In religione Hierosolymitana fratris nuncupatio non convenit nisi professis. — 59. Religio Hierosolymitana representatur per capitulum generale, et non per sexdecim equites capitulares. — 60. Dicti sexdecim capitulares non habent facultatem decernendi contra statuta ordinis. — 61. Hierosolymitano equiti, neque de jure competit, nec concedenda est ex gratia facultas sibi arrogandi filios. — 62. Afferuntur varia decreta sacre congregationis Immunitatis pro equitibus S. Joannis Hierosolymitani, satis summarie relata a D. Petro Andrea Biccio in sua Synopsi, ad num. 82. — 83. De celebratione missæ super triremibus militiæ Hierosolymitanæ. — 84 ad 90. Aliqua de Hierosolymitanis capellanis. — 91 et 92. Et de militari ordine SS. Mauriti et Lazari. — 93. De cruce equitum ordinis Hierosolymitani. — 94 et 95. Commendæ ejusdem ordinis quoad reservationes et resignationes. — 96 ad 99. Ordinis privilegia. — 100 ad 106. Equites Hierosolymitani quoad votum paupertatis.

sub regula S. Augustini Hierosolymis, a B. Gerardo ex Provincia oriundo, qui exstruxit